

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **A. K.**, bytem B., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2 (dále jen *žalovaný* či **MPSV**), v řízení o žalobě ze dne 12.4.2013 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2013 č.j. X o *příspěvek na mobilitu*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2013 č.j. X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 12.4.2013 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí MPSV ze dne 18.2.2013 č.j.: X, jímž bylo její odvolání zamítnuto a potvrzeno napadené rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Plzni (dále jen **ÚP**), č.j.: X ze dne 13.12.2012, kterým jí nebyl přiznán příspěvek na mobilitu (žádost podána dne 1.10.2012 a podle vyžádaného posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Tachov ze dne 23.11.2012 nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen **zákon**), ve vztahu k § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, a nejedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace).*

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 18.2.2013 žalovaný popsal průběh řízení a zdůraznil, že zdravotní stav pro účely odvolacího řízení posuzuje Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, detašované pracoviště v Plzni (dále jen **PK MPSV** nebo **komise**), která posoudila zdravotní stav žalobkyně na svém jednání dne 6.2.2013 a vycházela přitom ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření, proto lze mít za prokázané, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr, dle něhož PK MPSV došla ke stejnému závěru jako OSSZ Tachov dne 23.11.2012, že žalobkyně nemá nárok na příspěvek na mobilitu, když mezi doloženými lékařskými nálezy nejsou rozpory, vypracovaný posudek komise se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi a námitkami uvedenými v odvolání, proto bylo odvolání zamítnuto, jelikož žalovaný považoval posudkový závěr komise jako stěžejní důkaz za úplný, objektivní a přesvědčivý.

V žalobě žalobkyně zejména namítala, že dle napadeného rozhodnutí není invalidní, neboť její zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý, přitom lékařská zpráva MUDr. H. ze dne 20.11.2012 hovoří o zhoršení a nebyly zmíněny starší lékařské zprávy z roku 2005 a 2006, i když jim nálezy staršího data zaslala, aby bylo zřejmé, že za ta léta se stav pohybového ústrojí se od r. 1995 nutně zhoršuje, proto je přesvědčena, že LPK se nezabývala důkladněji zdravotními zprávami a posudkem ze dne 15.5.2006 (o invaliditě), kdy jí bylo přiznáno 70%, proto závěrem požadovala zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 18.2.2013 a vrácení věci k dalšímu řízení s tím, že plná invalidita stále trvá.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný dne 16.5.2013 popsal průběh řízení a zdůraznil, že dle § 9 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 108/2006 Sb. se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby mobilita a orientace. Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen **vyhláška**). PK MPSV posoudila dne 6.2.2013 zdravotní stav žalobkyně, která dopisem ze dne 30.1.2013 omluvila neúčast při jednání, i jí doložené další lékařské zprávy se stejným závěrem jako OSSZ (shora citováno) s tím, že závěr OSSZ vycházel ze zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když mezi doloženými lékařskými nálezy nejsou rozpory, ani nově doložené zprávy nepřinesly posudkové novum, a schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace byly posouzeny v souladu se zákonem o sociálních službách a vyhláškou. Dále bylo uvedeno, že posudek PK MPSV vypracovaný pro účely odvolacího řízení dne 6.2.2013 jako stěžejní důkaz považuje žalovaný za úplný, objektivní a přesvědčivý, protože se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi a námitkami uvedenými v odvolání, tudíž i napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s hmotným i procesním právem, když nebyla splněna zákonná podmínka pro přiznání příspěvku na mobilitu, ani předcházející správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno správní rozhodnutí zrušit. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby jako zcela nedůvodné v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Obsah správního spisu zaslaného žalovaným odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného; *napadené rozhodnutí ze dne 18.2.2013* bylo žalobkyni doručeno dne 19.2.2013. Ve spisu je mimo jiné založena *žádost* žalobkyně o

příspěvek na mobilitu doručena ÚP dne 1.10.2012; záznam ze sociálního šetření ÚP provedeného dne 1.11.2012; velmi stručný posudek OSSZ Tachov, z něhož ale není zjištělné, kdy byl posudek vypracován, snad 23.11.2012 (ÚP doručen dne 5.12.2012) s platností od 1.11.2012 s výsledkem shora citovaným; odvolání žalobkyně ze dne 20.12.2012 proti rozhodnutí č.j. X, tj. ze dne 13.12.2012 (*namítala, že podle ní jednak LPK neobdržela všechny důležité podklady a navíc rozhodovala o ní bez ní, přičemž ona měla připravené podklady, které praktický lékař nepovažoval ze důležité a jistě je také neodeslal, ale zejména, že v roce 2004 byla uznána plně invalidní pro trvale nepříznivý zdravotní stav a po osmi letech není její zdravotní stav dlouhodobě nepříznivý, i když se jedná o onemocnění, která se zhoršují, případně stagnují díky užívaným lékům; navíc nesmí pobývat v kolektivu, tedy ani ve veřejných dopravních prostředcích, v místě bydliště využívá kolo; požadovala nové zjištění zdravotního stavu LPK s její účastí nikoli pracovníci sociálních dávek vypisující dotazník s otázkama, jako by žádala o příspěvek na úplnou nemohoucnost*); posudek PK MPSV ze dne 6.2.2013 se závěrem, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (13.12.2012) nešlo o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace uvedené v § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb. ve znění zákona č. 366/2011 Sb.; zdravotní stav nebyl dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. ve znění zákona č. 366/2011 Sb. ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace a tento stav trval i k datu 1.11.2012, který obsahoval i uvedení zdravotních postižení žalobkyně.

Z vyžádaného posudkového spisu OSSZ Tachov vedeného ohledně žalobkyně vyplývá, že jeho obsah odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí ze dne 18.2.2013, přičemž dle založeného záznamu o jednání ze dne 23.11.2012 a velmi stručného posudku o zdravotním stavu – posouzení pro účely příspěvku na mobilitu vyplývá, že byl vypracován na základě zdravotnické dokumentace ošetřujícího /praktického/ lékaře MUDr. B. (13.11.2012) i připojených nálezů z echokardiografického a interního vyšetření (12.11.2012) a neurologického vyšetření (16.4.2012) se závěrem shora uvedeným, ale není vůbec zřejmé, zda byla žalobkyně informována o konání jednání OSSZ dne 23.11.2012, které proběhlo v její nepřítomnosti na základě dostačující dokumentace, aby případně mohla dodat další lékařské zprávy ohledně zdravotního stavu ve vztahu k mobilitě či se jednání zúčastnit. Dle posudku PK MPSV ze dne 6.2.2013 sice žalobkyně žádala projednání v přítomnosti, ale dopisem ze dne 30.1.2013 se omluvila z neúčasti při jednání, a jsou uvedeny i další lékařské nálezy doložené komisi žalobkyni zejména z let 2001-2008, které nepřinesly posudkové novum. Dle záznamu o jednání ze dne 15.4.2008 byla žalobkyně uznána nadále plně invalidní s datem vzniku 23.3.2005 (platnost posudku trvale).

Žalobkyně dne 28.5.2013 po doručení vyjádření žalovaného v podání setrvala na žalobě, trvala na jednání u krajského soudu a na tom, aby zdravotní stav posoudila nezávislá posudková komise, neboť doposud posouzení prováděli instituce zainteresované na tom, aby bylo vypláceno co nejméně dávek. Dále zdůraznila, že podmiňuje-li příspěvek na mobilitu vydání průkazu ZTP, musí být jednání o invaliditě součástí jednání o příspěvek na mobilitu, neboť při žádosti o prodloužení průkazu ZTP jí na ÚP bylo řečeno, že chce-li mít prodloužený průkaz, musí požádat o příspěvek na mobilitu a dostane-li jej, dostane i průkaz ZTP; uvedla, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav zakládá invaliditu, proto zmínila i invaliditu, neboť nedosáhne-li na příspěvek, proč by měla přijít o drobné výhody spojené s průkazem ZTP.

V dalším podání ze dne 20.5.2014 žalobkyně uvedla, že již uplynul rok od podání žaloby, proto je v případě úspěchu rozhodnuta žádat vyplacení částky za příspěvek na mobilitu od listopadu 2012, kdy žádala o prodloužení průkazu ZTP a žádost byla zamítnuta a dále odškodnění za to, že nemohla po právu využívat výhody ZTP (sleva na dopravu autobusem či vlakem, užívání euro klíče na WC, sedadel pro invalidy a parkovacího místa), ve výši 50 až 100.000,-Kč, což nepovažuje za přemrštěné, když jedna facka stojí 100.000,-Kč a odeprání práva na ZTP a jeho výhod jí učinilo značnou díru do rozpočtu důchodu.

Dále žalobkyně v podání dne 10.7.2014 poukázala na průtahy v řízení s ohledem na podání žaloby dne 12.4.2013, protože dosud o ní nebylo rozhodnuto.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*).

Dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 s.ř.s., tedy v této věci k datu 18.2.2013, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech sociální péče rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., **správní řád**, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Podmínky nároku na příspěvek na mobilitu jsou stanoveny v § 6 odst. 1 zákona ve znění platném k rozhodnému datu, když nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče. Výše příspěvku na mobilitu činí za kalendářní měsíc 400 Kč (§ 7 zákona). Podle § 8 odst. 1 zákona schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace se pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje

podle zákona o sociálních službách (tj. zákon č. 108/2006 Sb.) stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči.

Dle § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb. Podle § 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (tj. vyhláška č. 505/2006 Sb.).

V Příloze č. 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 505/2006 Sb. je stanoveno:

Mobilita: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Orientace: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

V této věci se podanou žalobou domáhala žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Soud shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí ze dne 18.2.2013 je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, což způsobuje vady řízení, proto byla žaloba shledána důvodnou.

Napadené rozhodnutí žalovaného není plně v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož v odstavci 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud zjistil, že žalovaný se plně nevypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání proti rozhodnutí ÚP ze dne 13.12.2012, kdy bylo namítáno, že v roce 2004 byla uznána plně invalidní pro trvale nepříznivý zdravotní stav a po osmi letech není její zdravotní stav dlouhodobě nepříznivý, i když se jedná o zhoršující se onemocnění, která případně stagnují díky užívaným lékům. PK MPSV v posudku konstatovala, jak uvedeno shora, že v případě žalobkyně ..... zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3

písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace, ale *zcela absentuje odůvodnění těchto závěrů, zejména ohledně dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu*, tudíž ani žalovaný se nevypořádal s předmětnou odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí, když vycházel z citovaného posudku PK MPSV.

K závěrům, zda důkazy jsou úplné a přesvědčivé, správní orgán může dospět pouze tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména s těmi, které namítá účastník uplatňující nárok na příspěvek. Posudek musí obsahovat náležitosti, resp. náležitosti odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl závěr přesvědčivý pro účastníka i správní orgán a z těchto hledisek je správní orgán povinen při posuzování věci posudek PK MPSV vyhodnotit. Zdejší soud proto na základě všech zjištěných skutečností dospěl k závěru, že posudek PK MPSV v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti plně neobstál, jelikož zejména chybí úvaha o tom, jaké konkrétní skutečnosti byly podkladem pro její výše uvedené závěry, že rozhodující zdravotní postižení, pro které žalobkyni byla od 23.3.2005 přiznána plná invalidita, neodpovídá dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu ve smyslu § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. Nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že v posudku OSSZ Tachov k žádosti ÚP byl zdravotní stav žalobkyně posouzen k datu 1.11.2012, i když žádost o požadovaný příspěvek byla doručena ÚP dne 1.10.2012, jak je zřejmé ze založeného originálu žádosti ve správním spisu, tudíž zdravotní stav žalobkyně je třeba posoudit již k prvnímu dni kalendářního měsíce, ve kterém byla žádost podána, tj. k datu 1.10.2012. Rovněž žalovaný požádal dne 16.1.2013 PK MPSV o posouzení zdravotního stavu žalobkyně k datu 1.11.2012, čemuž komise vyhověla, takže *dosud nebyl posouzen zdravotní stav k datu 1.10.2012*.

Vzal-li žalovaný za stěžejní základ svých skutkových zjištění posudek PK MPSV ze dne 6.2.2013, aniž by vytčené nedostatky odstranil např. vyžádáním doplnění posudku, neboť tyto nedostatky nemohl žalovaný nahradit pouhým uvedením závěru posudku v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zatížil své rozhodnutí toutéž vadou. Nelze přehlédnout, že ÚP v rozhodnutí ze dne 13.12.2012 vůbec nezmínil prováděcí předpis, tj. vyhlášku č. 505/2006 Sb., a její Přílohu č. 1 obsahující kritéria hodnocení pro příspěvek na mobilitu, což je rovněž vadou, kterou plně neodstranil ani žalovaný, který pouze uvedl, že schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze 1 uvedené vyhlášky, aniž by uvedl příslušná písmena vztahující se k této věci. S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti se soud neztotožnil s názorem žalovaného, že se vypořádal všemi rozhodujícími skutečnostmi a námitkami uvedenými v odvolání, tudíž i napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s hmotným i procesním právem, když nebyla splněna zákonná podmínka pro přiznání příspěvku na mobilitu, a ani předcházející správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno správní rozhodnutí zrušit.

Krajský soud žalobě vyhověl, když ji shledal důvodnou, proto *přezkoumávané rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2013 zrušil bez jednání* (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a *věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení* (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, neboť v dalším řízení je nezbytné vyžádat náležité doplnění posudku PK MPSV ve shora naznačeném směru a teprve poté bude vydáno příslušným správním orgánem, který je vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), nové rozhodnutí, jež bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy (zákon č. 329/2011 Sb., zákon č.

108/2006 Sb., Příloha č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb. i správní řád). *Dále soud připomíná, že žalobkyně má možnost podat žádost o příspěvek na mobilitu opakovaně, není-li její žádosti vyhověno, jelikož v soudním řízení se vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy v této věci k datu 18.2.2013. Zároveň se soud omlouvá za délku řízení způsobenou objektivními skutečnostmi.*

Soud také považuje za vhodné podotknout, že žalovaný i soud jsou povinni aplikovat příslušné zákony a související či provádějící předpisy bez ohledu na jejich srozumitelnost či nesrozumitelnost nebo nelogičnost z pohledu občana. Navíc pravděpodobně žalobkyně není dostatečně informována, že invalidita a příspěvek na mobilitu se neposuzují dle jednoho předpisu, jedná se o rozdílné dávky posuzované dle samostatných předpisů, když invalidita patří do systému pojistných dávek posuzovaných dle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, oproti tomu příspěvek na mobilitu je nepojistná dávka, která se posuzuje dle shora citovaných předpisů, tudíž v této věci bylo předmětem řízení toliko napadené rozhodnutí žalovaného o příspěvek na mobilitu, které se netýkalo invalidity ani průkazu ZTP. Zejména kvůli tomu, že zákonná úprava týkající se příspěvku na mobilitu je pro běžného občana těžko srozumitelná (viz § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb.), je nanejvýš vhodné, aby správní orgány vysvětlily v odůvodnění rozhodnutí srozumitelně podstatný důvod nehodnocení zdravotního stavu žadatelů o dávku jako dlouhodobě nepříznivého, i když jsou uznáni invalidními pro invaliditu prvního až třetího stupně /dříve částečná či plná invalidita/, tudíž jejich zdravotní stav byl a i je v tomto směru hodnocen jako dlouhodobě nepříznivý, ale dle jiného předpisu.

Dále soud připomíná, že z platné právní úpravy nevyplývá požadavek, aby PK MPSV musela v každém případě provést vlastní lékařské vyšetření žadatele o příspěvek, má-li k dispozici lékařskou dokumentaci vyhotovenou lékaři označenými žadateli o dávku v žádosti a také nemusí ke svému jednání přizvat žadatele, když může vycházet z jí dostupné lékařské dokumentace, shledá-li ji oprávněně dostatečnou pro posouzení zdravotního stavu, pokud žadatel přímo nepožaduje účast u jednání; soud však považuje za vhodné, není-li žadateli vyhověno, aby byl vyšetřen posudkovým lékařem OSSZ či PK MPSV, neboť lékařské zprávy neobsahují vždy potřebné skutečnosti o funkčním postižení zdravotního stavu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.r.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, avšak žalobkyně žádné náklady řízení v tomto směru nekonkretizovala, proto bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve *výroku II. rozsudku* bez ohledu na požadavek žalobkyně o odškodné, které není předmětem tohoto řízení.

Poučení : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 16. července 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně